

Emma Moss

NOIES YOUTUBERS

Lucy Locket,
desastre a la xarxa

El salt d'una vida normal
a la fama a YouTube

Amb
consells i trucs
per fer els teus
vídeos de
YouTube!

Estrella Polar

Emma Moss

NOIES YOUTUBERS

Lucy Locket,

desastre a la xarxa

Estrella Polar

Tot el meu agraïment a l'Emily Hibbs

Estrella Polar

Títol original: *Girls can vlog. Lucy Locket, Online disaster*
Publicat per primera vegada el 2016 per Macmillan Children's Books,
una divisió de Macmillan Publishers International Limited
© del text: Ingrid Selberg Consulting Limited i Emma Young, 2016
© de la traducció: M. Dolors Ventós, 2017
© Grup Editorial 62, s.l.u., 2017
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2017

ISBN: 978-84-9137-359-9
Dipòsit legal: B. 16.865-2017
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol II

A: morgan_lives_here@hotmail.com

De: lucylocket@freemail.co.uk

Ei, Morgan!

Com estàs? Et trobo MOLT a faltar, sobretot avui, que ha sigut el PITJOR dia de la meva vida. Preparada? Doncs agafa un grapat dels grossos de gominoles perquè t'espera un mail llarguíííssim. Llegeix-lo atentament, no te'n perdis CAP DETALL, que m'has de donar consells per sobreviure a aquest curs!!

Avui ha sigut el meu primer dia de classe des que hem tornat a Anglaterra i tant de bo que també fos l'últim. T'ho juro, DONARIA EL QUE FOS PER NO HAVER DE TORNAR MAI MÉS A AQUELLA MASMORRA. Et penses que exagero? No i no! Deixa'm que t'expliqui el malson pas a pas. Quan la mama m'ha deixat a l'institut jo estava supernerviosa. Hem de portar un uniforme espantós: una brusa superestrafolària daurada (t'ho imagines? Daurada!), i una faldilla i un blazer blau marí, i el pitjor de tot: unes sabates negres amb cordons, supersorolloses! Tu creus que això em calmava els nervis? No, és clar que no! Com et pots sentir segura i còmoda si tota la roba és de polièster raspós i et pica a tot arreu? Uff!

A la secretaria de l'institut m'han presentat una noia de la meva classe que es diu Hermione i que se suposa que serà el meu «àngel de la guarda». Ella m'ajudarà a orientar-me per l'institut i a integrar-m'hi. És molt agradable però molt callada. És xinesa i té uns cabells increïbles, negres i lluent, i un serrell megallís (una passada). I sí, li AGRADA Harry Potter. MOLTÍSSIM! L'institut sembla un museu: escales i passadissos foscos, mobles i pupitres de fusta, vàters tronats; no hi ha fontetes ni màquines

expenedores. T'ho prometo, nena: això sembla Downton Abbey!

La senyoreta Piercy és la nostra profe d'anglès i tutora, i és molt maca. Et cauria bé: és jove i un pèl despistada; avui portava unes mitges de color groc llimona (semblaven fosforescents). La pega és que ens ha dit que haurem de participar molt a classe, amb ressenyes de llibres i xerrant en els debats. Només de pensar-hi se m'arronsa el melic, ja saps per què! A l'hora del pati, l'Hermione m'ha parlat de totes les companyes de classe, inclosa una tal Dakota, que es veu que és l'abella reina del curs, i també de les seves amigues. La Dakota és fastigosament guapa; s'assembla a la Kate Middleton, amb uns cabells castany fosc divins. Fa morir d'enveja!

Segur que em vols preguntar: I PER QUÈ ÉS EL PITJOR DIA DE LA TEVA VIDA? No sembla que n'hi hagi per a tant, oi?

Espera, amiga ianqui! Havent dinat, l'Hermione ha anat a buscar no sé què al seu armariet i jo tenia tantes ganes d'anar al lavabo que m'he plantat davant de la porta sense fixar-me en el cartell i, just abans d'obrir-la, n'ha sortit un NOI.

—Es pot saber on vas? —m'ha preguntat, fument-se'n.

—J-j-jo... —he quequejat, i he anat corrents cap al lavabo de noies.

Quina planxa! Quan n'he sortit, ja havia tocat el timbre i m'havia d'afanyar per anar a la classe següent. Corrents i mirant el plànol que m'havia dibuixat l'Hermione, m'he entrebancat amb un pal de fregar i una galleda que hi havia al passadís, he rellicat en el mullader i PLAF!, he caigut de cul. Era just davant de la porta de l'aula i tothom m'ha vist. Em volia fondre allà mateix, però m'he aixecat i he entrat ranquejant a l'aula... amb una gran taca a la part del darrere de la faldilla. Morgan, era una taca ENORME. I enormement MOLLA.

—Mireu! S'ha pixat a sobre! —ha exclamat rient la tal Dakota—. Quin estil, la nova, eh? —I tothom li ha rigut la gracieta.

M'he empipat com una MONA i, sense pensar-m'ho dues vegades, he obert la boca per cridar: «He caigut i m'he fet mal, gràcies pel teu interès». Però... endevina! Hi ha tres possibilitats. Doncs, sí... el meu petit problema ha reaparegut, i pitjor que mai.

—He caigut i m-m-m-m-m, mm-m-m-m-m —he

quequejat. He respirat fondo i ho he tornat a provar—: l m-m-m-m-m-m-m. l m-m-m-m-m... —No hi ha hagut manera que em sortís la paraula i ho he deixat córrer.

S'ha fet un silenci sepulcral i jo allà al mig, vermella com un pebrot. Tothom em mirava, i la Dakota tenia el mòbil a la mà, segurament enviava un missatge a algú que no ho havia vist. No sé què ha sigut pitjor, si el quequeig èpic o la mullena gloriosa. Segui com sigui, no ho superaré mai de la vida! L'Hermione ha mirat de consolar-me dient que la taca ja s'havia assecat i que amb prou feines es veia. Però fins i tot ella s'ha quedat de pasta de moniato amb el meu quequeig i he renunciat a provar de parlar amb ningú durant tota la resta del dia.

Ara estic amagada a l'habitació, compadint-me de mi mateixa —he dit al pare que tenia molts deures, però em sembla que s'ha adonat que tinc un problema.

Molts petons de la teva millor amiga depre i avergonyida.

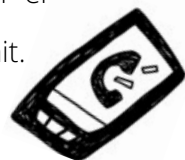
Lucy

La Lucy va clicar «envia» i es va quedar encantada mirant la pantalla uns minuts. Necessitava que la Morgan li contestés immediatament i li digués alguna cosa per animar-la, però ja sabia que no era gaire probable per la diferència horària entre Anglaterra i els Estats Units.

—Lucy, a sopar! —va cridar la seva mare des del pis de sota.

Sospirant, la Lucy va apagar l'ordinador i va fer una carícia abatuda al cap del Sirenot, el seu gat blau gris i molt pelut. En aquell moment, li va sonar el mòbil, que tenia damunt de la tauleta de nit. Sí! Un missatge de la Morgan!

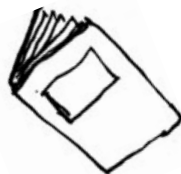
Morgan: No fumis! Has de portar una brusa daurada????????

La Lucy es va posar a riure. Segurament la Morgan havia escrit el missatge de resposta a l'institut, teclejant sota el pupitre.

Lucy: Sí, per desgràcia

Morgan: No m'estranya que estiguis estressada 😞

Lucy: Lol

Morgan: Quin dia més horrorós! Em sap greu.

Lucy: Gràcies, M.

Morgan: Ei! Saps k t'animaria
MOLTÍSSIM?

Lucy: Mmm, menjar-me cent dònuts de crema? 😊

Morgan: És clar! Fins que els vomitis! Vull dir una altra cosa.

Lucy: Ja sé què penses... Ni boja!

—El sopar! A taula! Baixa!

Lucy: La mare em crida x sopar
Hi he d'anar. Podem parlar + tard?

Morgan: I tant! Continaurem parlant

d'allò k ja saps 😊

La Lucy va posar els ulls guenyos i va somriure després de llegir l'últim missatge. Ja sabia què volia dir la seva amiga i NO, de cap manera. Va tirar el mòbil damunt del llit i va baixar sense esma les escales per anar a la cuina.

—Mi-te-la! Amb prou feines t'he vist des que has tornat de l'institut —li va dir el seu pare—. Has anat de dret cap a la teva habitació!

—Què? T'ha anat bé el primer dia de classe, reina? —li va preguntar la seva mare, amablement—. Jo he anat de bòlit, al despatx, però he pensat en tu tota l'estona.

—Ja li he dit al papa, ha a-a-a... ha anat bé —va dir la Lucy, que es va servir un got de suc de fruita i va esquivar la mirada de la seva mare. No tenia humor per a res—. Ei, Maggie, que vols un suc? —va dir, per canviar de tema. La seva germana petita va fer que sí amb entusiasme i va començar a donar cops a la taula amb la seva tassa de *Frozen*.

—Au, va, que tenim moltes ganes que ens ho expliquis tot! —li va dir la seva mare amb aquella veu de preocupació que li atacava els nervis—. No insinuo que hagis tingut un mal dia, però si, daixò, no ha sigut genial, no et preocupis, que tots hi hem passat, per aquí.

—NO HE T-T-TINGUT UN M-M-MAL DIA! —va exclamar la Lucy, en un rampell sobtat—. Es p-pot saber per què us interessa t-t-tant la meva vida i miracles?! Q-q-que no ens podem m-m-menjar la la-la-lasanya en pau?!

Va enxampar la mirada ansiosa de la seva mare al seu pare, i sabia prou bé de QUÈ anava la cosa. El que-queig. Només s'agreujava quan estava molt estressada o neguitosa i, mentre la Lucy volia escombrar les amargures del dia sota la catifa, el seu quequeig comunicava ben alt a tota la família que li havia passat una cosa molt desagradable. Es moria de ganes de pujar a l'habitació per enviar més missatges a la Morgan; almenys la seva millor amiga la faria riure.

Li va semblar que el pare comprenia que no en volia parlar, i fins i tot li va donar un cop de mà encetant un monòleg sobre *Toy Story*, que, segons ell, era una pel·lí-

cula superbona. Però així que va poder, la Lucy es va escapar a la seva habitació.

Lucy: He tornat!

Morgan: Ei! Sóc al menjador, cruspint-me
aquells ganxets que t'agraden tant

Lucy: NO TE'N FUMIS, M.

Em sembla que aquí no n'hi ha ☹️

Morgan: Com t'ha anat el sopar?

Lucy: Jo de mal humor i la mama ratllant-me!

Morgan: Kin mal rotllo! T'has
d'animar... Ja saps k toca!

Lucy: Ha ha ha! Ni boja!

Morgan: Au, va! Fas un vídeo, el penges
i ens el mirarem amb tota la colla 😊

Lucy: EM FA MASSA VERGONYA

Morgan: Vinga, prova-ho? SISPLAAU, LUCY! 😊

Lucy: No estic d'humor, perdona 😞

Morgan: El dia que vas participar
en el meu vas estar genial.

Lucy: Si no vaig fer res! A part de fer el burro
amb la pasta dels pancakes. Te'n recordes?

Morgan: Vas ser espontània!

Lucy: Els teus vídeos són fabulosos.
Jo, tota sola, faria un desastre 😞

Morgan: NO HI ESTIC D'ACORD.

T'he de deixar... Ja parlarem, eh?!

Lucy: Sí. Desitja'm sort x demà ☹️

Morgan: T'envio patates superarrissades
de la bona sort XOX

La Lucy seia al llit amb les cames encreuades i mirant a l'infinit. Estava cansada i una mica empipada. La Morgan era la seva millor amiga, però per què insistia tant que un coi de vídeo a YouTube ho solucionaria tot? La Lucy ja havia fet prou el ridícul en un sol dia!

No, va decidir, l'únic que l'ajudaria a sobreviure al curs a Downton Abbey seria mirar de passar desapercebuda, caminar amb compte de no relliscar en bassals gegants i no piular.

El Sirenot li va saltar a la falda i li va dedicar una mirada compassiva. Tenia raó, el seu pla no era allò que es diu la recepta ideal per divertir-se i fer-se popular, però era segur i, segons la Lucy, l'únic que podia fer.

Quan es disposava a rentar-se les dents, va veure en un racó la càmera digital que li havia donat la Morgan com a regal de comiat. La va acariciar. La trobava a faltar tant, a la boja de la seva amiga! Però un vídeo no l'ajudaria a fer més passable tot el sant dia a l'institut, l'endemà. Començava la *Missió impossible*!

